

З Тобою

Софія Ягоцька

Я хотіла мимоволі —
В натовпі, в степу, у полі,
У закутках найпотамних,
На стежках, химерних, темних.

Я хотіла, в щасті й горі,
Так жадала, аж до болю,
Щоб вечірня сигарета,
Ранком — кава, тепла, знову.

Щоб сніданок був з тобою,
а розмови йшли рікою,
щоб обійми не прірвались,
Поцілунки не спинялись.

Щоб очима не прощались,
Серця в такт не зупинялись,
Щоб у ритмі, у єдинім,
День і ніч, крізь час невинний.

Я так мріяла з тобою,
Від світання за горою
До зірок, що в небі синім,
Рік за роком, в кожній днині.

За екватором і далі,
Грінвіч, полюс, хвилі, скелі,
В кожній точці на землі
Бути, жити, як могли.

А чи можна ще простіше?
Просто поруч. Серцем ніжним.
Неважливо — де і як,
І плювати, що на думці...
що в руках і за плечима

головне щоб поруч — ти